

[illegible]

חוצ' מחרש שוטה
וקטן. שאין זהם דעת
ואין שליחות לגרש
(לקחון ט.).

[illegible]

באותה מדינה במדינת היס
דא"כ קיום חותמין נמי לא
בחותמיו, מכלל דסיפא דא
תזקק לעדים. רמז"ן. יג.

יכול נמי! לא ליזכרה. אם אפשר
 לקיימו צעדים לא יטערך לומר צפני
 נכתב וצפני נחתם. ומשי א"ע דלמדו
 לא עקרו רבנן קמתייהו גזירה שמה
 יחזור דבר לקלקולו וישכחו הלכך
 השתא נמי צריך השלים לצדוק שהיא
 לשמה: והא אשה דלא שכיחא.
 שמהא היא עצמה מביאה את גיטה
 בתורת שליחות שלא תתגרש בו עד
 שתגיע לבית דין פלוני: וכלבד שמהא
 צריכה דו'. בפ"ב (לפנן דף כד.) מותבינן
 מבי מטא גיטא לידה איגרשה ומתנינן
 דלייתמיה עד ד"ד פלוני בתורת
 שליחות: שלא סתלוך בשליחות.
 שינויא הוא לא חלקו חכמים בין שליח
 לשליח אבל הא דלינו יכול לאו חילוק
 הוא שהרי הוצרך לומר אלף שאי
 אפשר: שהביא את גיטו. שכתבו
 במדינת הים וזא כאן לגרשה: טעמא
 מאי דו'. שנייה הוא כלומר טעמא
 מאי אזכרנו רבנן לכל שליח טעמא
 כך משום חששא דילמא אחי בעל
 וכו': שנים שהביאו גט. שניהם נעשו
 שלושים: ומה אילו יאמרו דו'. כלומר
 אם ראו הן אומרים אנו מעידים
 שגרשה ונתן לה גט או לשלושה גט:
 רבנא קשיא: דאמר כי מייתי בי חד
 צריכין לומר: לא הכי. דלמדו: כי
 נמי. כי מייתי ליה חד נמי לא
 ליזכרה: הוי לא הוצרכו דו'. כלומר
 אמור מעתה לא אזכירו לומר צפני
 נכתב להחמיר דבי מקוויים ויזכריה:
 אלא להקל. דלא מוצרכין ליה לתרי
 סקדי אחריני: כשניספת. כבר ומשום
 שה גזירה לא מפיקין מנייה: משום
 דניספת הוא. ואם לא ניספת לא
 שצקין לה לאינסובי ואע"ג דאיכא
 היינו חומרא: הכי קאמר. לעולם
 צניקת קאמר דלא מפיקין לה וה"ק הוי
 לא הוצרכו לומר צפני נכתב להחמיר
 עליה ולהוסיף אחר שניסת דלא תימא
 להחמיר עליה ולהוסיף: אלא להקל
 עליה. מתחילה שלא תיזקק לעדים:
 טעמא

נתקיים בחותמיו כשר ואם לאו פסול הוי לא הוצ' להחמיר עליה אלא להקל עליה לרבא ניהא לרבה קצ' לאחר שלמדו והאמרת גזירה שמא יחזור הדבר לק' הוי לא הוצרכו לומר בפ"נ ובפני נחתם להחמיר ע' משום דניסת הוא הכי קאמר וכי תימא להחמיר הוצרכו לומר בפני נכתב ובפני נחתם להחמיר עי'

לְאַחֵר שְׁלֵמֹדוֹ דִּלְמָתוֹהּ בִּי תָרִי אֲבָל אִיכָּהּ בִּינְיָהוּ מִקֻּיִּים וּלְקַצֵּר זָרָה
חֲסִיד לִיָּה מִיִּלְתָּא דְלָא שְׂכִיחָא וּנְמָלִי דְחֲסִיד לִיָּה מִיִּלְתָּא דְלָא שְׂכִיחָא
דִּידְעֵנוּ לֹא מוֹהֵי אֲעֻג דְּמִסְתַּמָּא אִיִּירי אַחֵר שְׁלֵמֹדוֹ * מ"מ נִקְטָה
בְּשִׁלְיָחוֹת. פ"י בְּשִׁלְיָחוֹת דְּחֵד דְּגִזְרִינוּ חֵד דְּלָא שְׂכִיחָא

בשנים־האֵלֶּה. והא' דתניא לקמן טו לא אמר צפני נכתב וצפני נחתם טז
 צהדי ג' גיטין פסולין ואם ניסת הולד כשר ויש לו

לישגא דצפ"ב (לקמן 97 ח'). דלית ליה לר' יוחנן שנים שהציאו גט ממדינת
הייני משייך ברייתא דהא דאי משייך לה שמיסת א"כ לישגייה (לקמ'
עיין נמי ח' תל"א * ואין לומר דלא שהיב אלא פסול התלוי בגט עזאזל
וכתב יוציא והולך ממזר ואומר ר"י דהא חזקא מילתא דר' יוחנן דסבר ל' ^א
עדים מנזיין לקיימו ובמסקנא דמשעתין * אי נמי יאמר דר' לרצה דרצה

לרבה צריך, ואמאי, והלא למדו. מוס' ה"ל"ט.¹ ואריך בדמקדן. מוס' ה"ל"ט.² ו'א. והדין עמו
ש'עלי עדיה בלית ליה דרבא, דהא בלא עדי ערערו מדרקתני וישא' אם יש עליו עוררים יתקיים
ש'עלי עדיה בלית ליה דרבא. מוס' ה"ל"ט.³ [ו]א' נמא אלא בפני נחמיה לחודיה בלית
למא, כרפיעות לעיל (ב: ד"ה לפי - השני), אבל מן הדין אין כביעוריו כלום. מוס' ה"ל"ט.⁴

אידיש חרש. ולא צעי למימר בגון אלס או שלא ראה כמיצט
הגט דל"כ הוה ליה למימר ולא אמר: "א"י הכי יבוא
במ"י. פ"י יכול נמי סגי בקיום חותמיו ואל"מ מאי קשיל ליה לרבה כי היכי
לרעבא ניהא ליה למפרש אינו יכול לר"ך קיום חותמיו אבל יכול סגי

שנים הכי נמי יפרש לרצה ללחקר
שלמדו רצה ורצה שנים^ב ואומר ר"ת
לרצה נישא דתנא אינו יכול ללשמוע
דבעי קיום חותמיו^א אבל זיכור^ג אבי
באומר צפי נכתב ש"ג דלך חשב
לרצה כמו קיום חותמיו אבל לרצה
צפי נכתב עדיף מוקים חותמיו

שמעיד שנעשה לשמה¹⁷ ע"כ תנא אלא לאשמועינן דליתו יכול סגי בקיום חותמיו¹⁸ כיון דלוקמין לאחר שלמדו יכול נמי חסגי ליה בקיום חותמיו ולקמן מפרש אי הכי חד נמי ליבעי שמואל מרב הונא אי סגי בקיום חותמיו כיון דליכא למחשא למידי אי קיום דילמא¹⁹ לא פלוג בין למדו ללא למדו ומשני בחד פשיטא ליה דלרץ גזירה משום שמא יחזור הדבר לקלוקלו ור"י מפרש דהכי פריך אי הכי יכול נמי היכא דאין לרץ קיום לא ינטרך לומר לרבה בפני נכתב ומחתם כיון דלמדו ולעיל אומרים בלחיים כי צריך²⁰ ובלאותה מדינה במדינת הים לרבה בהי נמי קמי מתנייתן דלרץ דכולה מתני' אית לן לאוקמא בנלמדו מדפריך ממתני' דהאשה עצמה מצויה גיטא וא"כ רישא נמי אייתי בנלמדו ובענין זה יש לפסח אי הכי חד נמי²¹ ומתחילה

כַּבֵּד רַשׁ"י צְפִירֹשׁ כַּבֵּד יְדוּ לְדָק
קוֹשֵׁא דְלֵא הִכִּי יוֹכֵל נִמְי' וְלֵא הִכִּי חֵד
נִמְי' אִיירִי לְנִמְאִי דְסַלְקָא דַעֲמָא
מַעֲיָקְרָא דְרַבָּה לִית לֵיהּ דְרַבָּא דִקֵּן
דָּךְ הֶשֶׁ"ס דְבִמְר דְלִימְוֹת מַחֲדָא
הֲדַר מְוִיבִי דֵן מֵאֲדָךְ וְשׁוּב מִחֲקוּ
רַשׁ"י וְלֵאן לְפִרְשׁ יוֹכֵל נִמְי' לֵא יִטְרַן
לְרַבָּה צְפִי נַכְתָּב ²¹ דִּינּוּ דְלִמְדוּ בְשִׁלְמָא
לְרַבָּא דְחִיִּישׁ לְאִלְחוּפִי יִנְחָא אֲזֵל לְרַבָּה
יִדְעֵנוּ לֵא מִהּ אִ"כ לֹא אֲמִי לְאִלְחוּפִי
מֵה לָרִיךְ צְפִי נַכְתָּב דֵּהָא לִקְמֹן בְּרִישׁ
פִּרְק שֵׁי (97 ע"ב) מִשְׁמַע דִּכִּין
לְאִלְחוּפִי צְפִי נַכְתָּב לְרַבָּה מִשּׁוּם אֲשֶׁר
מִוֹדָה רֵבָה דְנִדְרָא לְאִמְרוּ אֲפִילוּ אֲשֶׁר
שִׁלְמוּ מִשּׁוּם אִלְחוּפִי: שְׁלֵמָא תַחֲלוּק
בְּשִׁלְחוֹת. פִּירוּשׁ בְּשִׁלְמוֹת דִּיכּוֹל:

א"י הכי בע"ז נמי. לרבה נחא דכ' מייתי ליה צעל ליכא למחש לזיוף דאזני חשוד להשכילה בנתמכין אלף לרבה צבכל נמי יחוש שלא יעשרה דמתחילה לא היה יודע שצריך לשמור ומשני מיתקן קאי צדידי כיון דעשרורז דאזני אלף לעז^א ליכא למחש שיערער כיון דנקיט ליה^ב: **ב"י** תרי טעמא

וי (דף קד ט:): איזאב למ"ד דשנים כריכים לומר אפילו אחר שלמדו ולא דקמתי כפ"ב (לקמן דף טו.) וצ' אומרים בפנינו ^(ה) דייקא מינה רבה פנינו משום דקודם שלמדו הוה בפנינו דוקא: **שלא** תחלוץ אטו חד דשכיח אצל צי מרי אטו חד לא גזרינן:

לד ממזר היינו כשלם נתקיים בחותמיו¹⁷ וא"ת וליחשביה (לקמן דף פו.)
דקסבר רבה דבג' גיטין תנא והכא לא תנא ואם תאמר להאי

ס' ר'ציון לומר בפנינו נכתב כו' משמע דקסבר לפ' שאין בקיומן לשמה
 (דף ק"ג) בזה ג' גיטין פסולין דהא ר' יוחנן אית ליה בפ"ט (ס"ז) ד'
 דהא אומרין בפ"ט מניינא דקספא למעוטי נטו ו' ולא אמר בפני
 י' קא' כלשאר קמא דכפ"ד (דף ק"ד) דלית ליה ל' ויחנן לפ' שאין
 י' קא' תנאי הא דכפ"ד נמי למימר בפרק שני (דף ק"ב) ר'ציון יוחנן

צל האשה ולומר אע"פ שהוא מקיים ייחא ז"ל שמא לא נכתב לשמה אלא להקל עליה שאע"פ
הוא נאמן בשנים לקיימו כשנים באומרו בפני נכתב ובפני נחתם והיום ומחר יאם יאם הבני
ובתוהו הרא"ש פליג אהא, טו. [בע"ב]. טז. ויציא, מוס' הל"ש, יז. אבל אם נתקיים בח

י א ש"ע אה"ע ס' קמב
 סעיף יד בהג"ה:
יא ב מ"י פ"ז מהל'
 גירושין הל' י"ד סמג
 עשין נ טו"ש"ע שם סעיף
 יח:
יב ג מ"י שם הלכה ז יז
 טו"ש"ע שם סעיף ח:

(ח) תוס' ד"ה צי תרי וכו' צפנינו נחתם לדיוק מינה רצה וכו' צפנינו נחתם משו' לקודם:

בכא מיניה שמואל מר
ההוא שנים שהביאו ש
מזנותה הים צריקין
צריקין
שארפון בכינוי נכח
ובכנות נחתם או אין
צריקים אמר ליה אין
ומה אילו יאמרו
צריקין וירשה מי אר
המינים. פי א"ע ש' שהביאו
ואינן מכריזן החתומה
הזאת אחר לאשאת נחם
בו ואין הבעל יכול לערער
הזאת ומה שאם יבי
יאמרו לאשאת או זיפת
הגט תאמר לו הרי עדים
המאמר סתורו בדין כד
שחתה פתן כק' תרוב
מקיים והולכין
שאינן השלוחין כיון
מכירים החתומה כיון
שעדיים כי הבעל נתן
להן אינו צריך שום קנין
בעולם. ודכותה נמי גבי
שטרות הלזה יכול לומר
מלזה אתה זיפת וזה
השטר וצריך המלה
לקיימו ואלא מביא המלה
עדים כי הלה מביא
כתוב וחתום כי ההיא דתנן
ז' תרביש קט' ז' תרביש
ללזה א"ע ש' שאין מלה
עמו שוב אינו צריך לקיימו
שהיה לו זה תודה בפיו כי
היה מקיים ששטריו לו
אבל אם היה השליח א"ע
שאומו כי הבעל
סמכו לו אינו נאמן
להאשים הבעל היום ומה
ובכני נחתם הדין והימננה
כדין כבי תוה סובר
כרבא ואלא חיישין אל
בקיאות לשמה דאילו
חיישין מה לי הביאו דא

[illegible]